

Marlies is een gewoon meisje van twaalf. Ze is gek op haar paard Springtime en kijkt uit naar haar nieuwe boekentas om naar het eerste middelbaar te gaan. Wat bijzonder aan haar is, is dat ze nog leeft. Dankzij een transplantatie met stamcellen uit de navelstrengbloedbank.

Marlies en mama Hilde: "Van een normaal leven met twee gezonde dochters, maakten we plots deel uit van mensen die je kent uit de serie 'Kinderziekenhuis'."

Gered door navelstrengbloed

Negen jaar was Marlies toen ze een op het eerste gezicht banale virale infectie kreeg. Mama Hilde vertelt: "Ze was moe, had hoofdpijn en koorts. Na een weekje was de ziekte over, maar achteraf bekeken waren er toen al signalen dat Marlies niet meer de oude was. Ze klaagde over buikpijn en was snel moe van het sporten. Er verschenen soms blauwe plekken op haar lichaam, maar daar was meestal een plausibele uitleg voor. Begin juli ging ze op Chiro-kamp. Het was schitterend weer geweest, maar toen ik Marlies ging oppikken van het kamp, zag ze lijk-bleek. Ik ben zelf verpleegkundige en besefte toen: hier klopt iets niet."

Na een bloedtest in het ziekenhuis werd het angstige vermoeden van mama Hilde bevestigd. "Het bloedbeeld was niet goed, haar aantal rode bloedcellen was extreem laag. Op zo'n moment zakt de grond onder je voeten weg. We moesten onmiddellijk naar UZ Leuven voor verder onderzoek. We pakten snel wat spulletjes in en reden naar dat verre grote ziekenhuis in Leuven. Onwonderlijk, want Marlies voelde zich op dat moment nog prima."

Op de dienst kindergeneeskunde in UZ Leuven viel de diagnose: geen leukemie, maar de zeldzame bloedziekte aplastische anemie of bloedarmoede. Marlies' beenmerg was leeg, er was geen bloedaanmaak meer. Vanaf dat moment moest ze bijna

elke dag bloed- en bloedplaatjes-transfusies krijgen.

"Van een normaal leven met twee gezonde dochters, maakten we plots deel uit van mensen die je kent uit de serie 'Kinderziekenhuis'. De dokters wisten eigenlijk niet hoe het verder zou evolueren. Maar zeker was dat haar toestand levensbedreigend was." Eind juli kreeg Marlies haar eerste zware infectie. "Het begin van een echte lijdensweg. Antibiotica sloegen niet aan. De artsen vertelden ons voorzichtig dat ze het misschien niet zou halen."

Het nieuwe schooljaar ging van start, maar Marlies en haar familie merkten er weinig van: ze zaten voornamelijk in het ziekenhuis. Na een paar opflakkingen kreeg Marlies nog een longontsteking, waarbij ze een longoperatie moest ondergaan. Al die tijd logeerden mama en papa afwisselend bij haar in het ziekenhuis. "Eind november bleek ze meerdere hersenabcessen te hebben. Zo ziek heb ik haar nooit geweten: overgeven, hoge koorts, hevige hoofdpijn, amper nog bewust. Toen was het alle hand aan dek en wisten we dat het ultieme redmiddel zou moeten worden gebruikt: een stamceltransplantatie."

Voor zo'n risicovolle stamceltransplantatie wordt in eerste instantie gekeken naar broers en zussen: de kans op een geschikte donor daarbij is 1 op 4. Maar Marlies' zus Pauline

bleek niet compatibel. Om naar een andere donor op zoek te gaan, was er geen tijd meer. "Gelukkig had Marlies geen moeilijk stamceltype en vonden we een match in de databank van de navelstrengbloedbank. Dat is een zegen: rijk voelden we ons! We kennen andere ouders die ondertussen hun kindje verloren hebben omdat er geen donor of match gevonden werd."

Op 3 december 2010 kreeg Marlies een stamceltransplantatie. "Het is echt kante boord geweest. De artsen zeiden: als ze het weekend haalt, met wat hulp van hierboven, kan ze van maandag tot donderdag chemokuren krijgen om vrijdag getransplanteerd te worden. En Marlies haalde het. Precies dertien dagen later had Marlies weer witte bloedcellen. Op 25 december kregen we het mooiste kerstcadeau ooit: de dokters vertelden ons dat Marlies voldoende witte bloedcellen aanmaakte om naar de gewone ziekenafdeling te gaan."

Vandaag rijdt Marlies weer paard, volgt ze tekenacademie en heeft ze een blos op haar wangen. Haar vierde leerjaar overbrugde ze met de ziekenhuisschool, Bednet en thuisonderwijs, zodat ze nu met haar vriendinnetjes naar het eerste middelbaar kan. "Het herstel ging natuurlijk nog met ups en downs, maar we zijn nu bijna drie jaar verder en de laatste bloedcontroles waren goed. Marlies is een vastbijtertje: ze wilde onmiddellijk weer

volle dagen naar school. Ze denkt liefst niet meer aan die moeilijke periodes en praat er ook niet graag over."

Voor mama, papa en zus Pauline ligt dat anders: zij beseffen elke dag nog waar ze aan ontsnapt zijn. "Onze dochter had geen kans op overleven zonder die stamceltransplantatie. Ik had tevoren wel al van de navelstrengbloedbank gehoord, maar stond er niet bij stil. Nu ik betrokken partij ben, wil ik het aan elke zwangere vrouw zeggen: zet gewoon die handtekening om je navelstrengbloed af te staan. Het bloed wordt zo heel nuttig gebruikt en is na de geboorte toch van geen belang meer voor je baby. Voor anderen des te meer. Voor Marlies was het een nieuw leven. Een geschenk dat we met al het geld van de wereld niet hadden kunnen kopen." ▶

